

HET LICHAAM IS ONSCHULDIG

I

Mijn lichaam deed pijn van het slapen. Ik moest nog een kussen kopen dat ik in de nacht tussen mijn benen kon leggen. Als ik dat niet deed, werd ik wakker met blauwe plekken tussen mijn knieën, mijn botten staken uit.

Op de eerste ochtend van de dansrepetitie ging mijn wekker om vijf uur 's ochtends.

Ik was twee weken eerder al naar New York gekomen om te wennen aan het leven hier. De jetlag deze kant op gaf me van nature het ritme dat ik nodig had: vroeg op, vroeg naar bed.

Ik stond op en liep met dikke slaapogen naar de badkamer om koud water in mijn gezicht te gooien. In de percolator zette ik zwarte koffie en ik sneed een appel in acht stukjes.

Noah was in Nederland. We hadden elkaar vijftien dagen niet gesproken en het was alsof mijn hart weigerde te kloppen zonder hem. Zijn geur gaf me de afgelopen tien jaar zin om te leven. Zijn ogen vertelden me dat alles goed was. Maar toen ik dunner werd en de tijd maar agressief voort bleef marcheren, weigerde hij nog met me te slapen. In de nacht werd mijn lichaam te koud. In mijn slaap schoof ik naar hem toe en greep hem vast. De wanhoop die hij aan zijn lijf voelde trekken schudde hem wakker en dus begon hij in de logeerkamer te slapen.

Toen ik deze kans kreeg in New York, klapte het. Ik wilde niet alleen vastgehouden worden in mijn slaap maar eigenlijk voortdurend. Hij viel op mijn zelfstandigheid en toen ik die verloor, toen die een façade bleek, verloor hij zijn lust.

Ik ging weg en hij smeekte me om niet te gaan. Ik snapte niet waarom hij wilde dat ik bleef als hij in de logeerkamer lag en hij snapte niet dat ik enkel wanneer ik slaap volledig eerlijk ben. Dat hij juist die versie van mijn zijn niet kon omarmen was een afwijzing die ik hem niet met woorden uit kon leggen.

Op de ochtend van mijn vertrek huilde hij. Hij vroeg wel zeven keer of ik het zeker wist.

Ik weet niet waarom de koelte mij had overgenomen. Ik weet niet waarom ik alle zeven keren stoïcijns knikte terwijl de waarheid was dat ik het niet zeker wist.

Ik stapte in de taxi naar het vliegveld en hij stond voor het raam en zwaaide. ‘Dag kleintje.’

Ik zwaaide terug en lachte. Alsof mijn vertrek de bedoeling was. Alsof mijn hele lichaam niet schreeuwde om een verlenging van onze tijd samen, van zijn liefde.

Een paar uur later stapte ik in het vliegtuig. Mijn lichaam weigerde nog altijd elke emotie. Ik kwam aan in New York, vond een kleine studio, sliep de eerste dagen op de grond, kocht een matras. Ik leerde de supermarkt, de percolator, de koude douche en de huisbaas kennen. Ik kocht een simkaart en opende een rekening om met cheques mijn huur te kunnen betalen. Ik oefende de route naar de dansstudio.

En nu was ik hier. Ik dronk mijn koffie en at drie partjes van mijn appel terwijl ik door het raam het donker in staarde. De ochtend was nog niet begonnen en dit voelde als de meest eerlijke tijd van de dag. De stilte voor de storm. Als kind al genoot ik het meest van het moment vlak voordat de zon opkwam. Met het slaapzand nog

in haar ogen hoefde ik voor mijn moeder niet bang te zijn. Dan was ze nog ongepantserd en zacht, zo hield ik het meest van haar.

Ik deed mijn adem oefeningen en rekte mijn lichaam. Over een uur zou ik in de metro stappen richting de West Village in Manhattan. De eerste dag van een nieuw repetitieproces. Het gevoel van een eerste schooldag. Ik zette zacht klassieke muziek op en danste.

Binnen was de dansstudio een stuk groter dan je van buiten zou verwachten. Op de bovenste verdieping van een oud pand op de hoek van de straat midden in de West Village opende ik de deur waarop op een geprint papiertje groot STUDIO stond.

Het was vijf voor negen, over vijf minuten zou hier de dag beginnen.

Binnen rekten en strekten dansers terwijl anderen, net als ik, met een combinatie van verdwazing en ambitie binnen kwamen druppelen. Ik vroeg me af of ik niet beter hier mijn opwarming had kunnen doen in plaats van thuis.

Over de houten vloer lag een zwarte dansvloer geplakt en aan de spiegelwand hing de klassieke barre. Links van het midden stond een grote, zwarte, opengeklapte vleugel.

Ik nam de andere dansers in me op, en ging ervan uit dat dit de groep was waarmee ik de komende periode samen zou werken. Direct sprong mijn fantasie naar gedeelde momenten samen. Ik was nooit goed geweest in vrienden maken. Noah had me op het hart gedrukt dat ik mezelf moest openstellen in New York, dat ik zelf mensen moest benaderen. Hoewel Noah en ik niet langer met elkaar spraken, wilde ik niets liever dan hem trots maken. Ik zag voor me hoe ik deze tijd in New York zou gebruiken om hem te laten zien

dat ik sociaal kon zijn, dat ik een opzichzelfstaande entiteit was, onafhankelijk van anderen. Op een dag zou ik terugkeren en dan zou Noah opnieuw verliefd worden op mij. Hij zou zien hoe ik gegroeid was. Hij zou voor het eerst mij, in al mijn eerlijkheid, met alles wat ik was en bij me droeg, kunnen ontvangen in zijn armen. Hij zou tegen mij aankruipen in de nacht en nooit, nooit meer de logeerkamer opzoeken. Noah en ik hoorden bij elkaar, dat wist ik diep vanbinnen. Wij zouden elkaar weer terugvinden, daar was ik van overtuigd.

Het was me direct duidelijk dat ik niet de enige was die van buiten Amerika naar hier was gekomen. De groep was een eclectische mix van verschillende culturen, talen en achtergronden. Twee meisjes spraken, dacht ik, Pools met elkaar.

Mijn Engels was goed. Op school was ik altijd een snelle leerling geweest en in mijn danscarrière had ik vrijwel alleen maar docenten gehad die Engels spraken. Ik zou makkelijk een gesprek kunnen aanknopen zonder dat de taal me in de weg zou zitten.

Ik liep naar de groep, dacht aan Noah en verzamelde moed.

Voordat het me lukte me aan iemand voor te stellen sloeg de klok negen uur en werd de deur van het lokaal geopend met een onmiskenbare daadkracht.

Het was voor ons allemaal de eerste keer dat we Olivia in levenden lijve zagen. Ze was in ieder opzicht kleiner dan ik had verwacht, maar wat er om haar heen hing was groter. Ze droeg een onnavolgbare kracht en gratie met zich mee. Alsof ze licht gaf. Ik had vóór Olivia nooit iemand ontmoet die bekend was. Het was direct helder waarom juist zij haar hele carrière lang zo'n groot publiek aan zich had weten te binden. Ik voelde het aan de hele groep. Het was alsof Olivia het antwoord had op een vraag die hongerig op onze tongen brandde. Vanaf het moment dat ze haar voet over de drempel zette, waren we allemaal stil. Ze had nog niks gezegd, maar we hingen aan haar lippen.

Achter Olivia aan liepen twee mannen. Een man in pak met donker, plat gekamd haar die linea recta op de stoel van de pianovleugel plaatsnam. De andere man droeg een dik, zwart brilmontuur en bleef in de deuropening staan.

Olivia liep richting de spiegelwand en nam daar in het midden plaats, het was duidelijk dat ze ons ging toespreken. Alsof ze ons de opdracht had gegeven plaatsten wij ons allemaal op de grond tegenover haar.

Olivia en de man in de deuropening gaven elkaar een korte knik en ze begon te spreken.

‘Welkom allemaal.’ Haar stem was laag en zalvend en deed me aan aarde denken. ‘Ik ben Olivia.’

Alsof het was afgesproken begonnen wij als groep te applaudiseren.

Olivia moest lachen, probeerde ons even te stoppen, keek verontschuldiging naar de man in de deuropening en ging weer verder.

Ze droeg een strakke legging, roze sokken en een roze vest van een zachte, duur uitziende stof. De uitsnede van haar vest liet de zacht geworden huid net boven haar borsten zien. De enige plek die haar leeftijd verraadde.

Ze stelde de man in de deuropening voor als David en de pianist als Lee.

Ook aan Davids kleding kon je zien dat hij geld had. Zijn zwarte pantalon, donkerblauwe blouse en zwarte riem gaven hem een chique maar nonchalante uitstraling. Hij droeg bruine leren schoenen en keek door zijn dikke, zwarte montuur op zijn fel glimmende, zilverkleurige horloge terwijl Olivia sprak. Zijn haar was donker geverfd en zat strak in de gel. Zijn blik wekte de indruk dat hij eigenlijk te druk was om hier te zijn, maar er toch was. Deze ochtend moest dus van belang zijn voor hem.

Olivia vertelde ons iets over het gezelschap. Wij waren de uitverkoren dansers om Sophocles’ *Oedipus* opnieuw tot leven te wekken in een uniek modern jasje. We kwamen allemaal uit verschillende

delen van de wereld en hadden allemaal een klassiekedansachtergrond, maar deze voorstelling werd een moderne uitvoering en was daarom voor ons allemaal een nieuwe uitdaging. We zouden ons de eerste weken richten op vrij repeteren, voordat David en Olivia de rolverdeling bekend zouden maken.

Tijdens de uitleg bewogen Olivia's handen op de maat van haar spreken. Alsof haar stem een muziekstuk was en haar eigen handen haar dirigeerden. Haar vingers waren lang en dun en in een flits zag ik voor me hoe ze met die handen iemand aftrok. Een gedachte waar ik mezelf direct voor strafte. Als ze sprak ontstond er een klein kuiltje in haar linkerwang en ik verloor me in gedachten over de verfijsdheid van een vrouw. Als ze iets zei waar om gelachen moest worden, dan lachten wij allemaal uitbundig. Haar volle lippen maakten plaats voor tanden die nonchalant recht stonden. Alsof er nooit een beugel aan te pas had hoeven komen. Olivia wekte in elk opzicht de indruk van perfectie.

Na de afgelopen twee weken, waarin ik me als een stoïcijnse machine voortbewogen had om zo min mogelijk te voelen, lukte het mijn longen zich eindelijk enigszins te ontspannen en de warme gloed van hoop in zich op te nemen. Het dansen, de mogelijkheid vrienden te maken en Olivia's magnetische aanwezigheid, die hele ochtend voelde als een mogelijkheid opnieuw te beginnen.

Na afloop van de repetitie werd er over Olivia's aanwezigheid gesproken.

'Zij is letterlijk de mooiste vrouw die ik ooit heb gezien,' zei een meisje dat Rose heette en dat was ik met haar eens.

'Voor haar leeftijd, totaal,' voegde Sarah, een andere danseres, daaraan toe.

In mijn hoofd voegde ik me in het gesprek. In mijn hoofd zei ik dat ik zeker wist dat een man, wanneer hij in haar gezelschap zou verkeren, nooit in de logeerkamer zou liggen. Ik wilde zeggen dat Olivia het mooiste was wat ik ooit had gezien en dat ik zeker wist

dat ik nooit zou worden zoals zij – zo vrouwelijk, zo lichtgevend.

Ik hoefde het niet letterlijk te zeggen, want iedereen praatte zoveel en door elkaar dat mijn daadwerkelijke stemgeluid niets zou hebben toegevoegd.

De volgende ochtend moest ik de drang om Noah een bericht te sturen onderdrukken. Ik wilde hem opbellen en vertellen over Olivia. Ik wilde hem vertellen dat ik de groep had ontmoet en dat ik waarschijnlijk wel vrienden ging maken. Maar Noah en ik hadden afgesproken dat we elkaar niet zouden spreken tenzij we echt wat belangrijks te zeggen hadden en ik wilde niet dat hij dacht dat ik zwak was.

Ik wist niet zeker of Noah en ik uit elkaar waren. Praten was nooit ons sterkste punt geweest, of althans, niet vanuit mij. Noah en ik hadden geen woordelijke communicatie nodig. Noah en ik waren één geheel, één mens. Hij was het hoofd, ik was het lichaam.

Dat was totdat mijn honger naar zijn lichaam in de nacht het had overgenomen en mijn lichaam, ons lichaam, het begaf. Door mijn honger uit te spreken had ik onze eenheid gebroken. Omdat ik niet nog meer kapot wilde maken sprak ik daarna nauwelijks meer.

Ik probeerde vanaf dat moment alleen nog maar telepathisch te communiceren. Als ik iets maar hard genoeg dacht, dan wist Noah wat ik bedoelde, hoopte ik.

En dus dacht ik zo hard als ik kon toen ik naar New York vertrok, in de hoop dat hij het zou horen. Ik dacht dat we, zonder het te zeggen, allebei begrepen dat we niet langer één lichaam zouden zijn. We zouden de tijd nemen om beiden een lichaam en een hoofd te

creëren. We zouden twee personen worden. Zodra we twee personen waren geworden zouden we elkaar weer tegenkomen. Dan hielden we nog meer van elkaar dan we eerst deden, omdat we allebei nog meer waren geworden dan onszelf. We zouden elkaars handen pakken om nooit meer los te laten. Tot in de dood zouden wij samen zijn.

Vrienden maken in die eerste week ging op sommige momenten goed. Ik kwam vanaf die eerste ochtend elke dag een uur eerder aan in het repetitielokaal om daar mijn lichaam op te warmen. In dat eerste uur leerde ik de namen van de andere dansers uit mijn hoofd.

Met Marcus en Rose maakte ik het makkelijkst contact. Marcus was een danser uit Ghana die al bijna tien jaar in New York woonde en Rose leek qua uiterlijk zoveel op mij dat de zusjes Zofia en Zuzanna uit Polen in hun gebrekkige Engels meermaals vroegen of we familie waren. Rose was Brits, maar danste al een paar jaar in Amerika. Qua uiterlijk vond ik haar irritant. Bijna zwart haar, een spierwitte huid waar je haar blauwe aderen doorheen kon zien, grote, dofblauwe ogen en een mond vol gigantische tanden. Net als ik. Alleen had Rose een Brits accent, wat haar een niet te ontkennen charme gaf. En zij had van nature de bouw waar ik mezelf voor uit moest hongeren; heel dun en bijna een kop kleiner dan ik.

Toen ik me voorstelde aan Marcus, had hij gelachen om mijn naam.

‘Margaret. Die naam vraagt om een rollator.’

Rose had direct geroepen dat haar oma ook Margaret heette en ik had zo hard als ik kon meegelachen omdat dat altijd het best werkte in situaties waarvan ik niet zeker wist of het onaardig bedoeld was of grappig.

Ik was blij geweest dat Rose mijn naam had geschreeuwd, want daardoor had ik het gevoel dat ik me verder niet meer hoefde voor te stellen. Af en toe vroeg ik of iemand goed had geslapen en een keer vulde ik Rose haar flesje toen ik ook mijn fles met water vulde.

We brachten het grootste deel van de tijd gelukkig door met dansen. In het dansen voelde ik me zeker en uitzonderlijk. Van kinds af aan al had ik in dansen mijn vrijheid gevonden. Een plek waar niemand me kon aantasten. Als ik lang genoeg bewoog, dan kwam ik in een staat terecht waarin ultieme vrijheid en ultieme controle elkaar evenwichtig aflosten. Een staat die voelde alsof ik ergens tussen hemel en aarde zweefde. Het was alsof mijn ego op de dansvloer geen enkele rol speelde, alsof ik slechts een doorgeefluik was tussen dat wat God, of hoe het hogere ook heette, wilde vertellen en wat de mensen moesten ontvangen. Alsof ik contact kon maken met een connectie zo zuiver en puur dat ik op die plek enkel liefde voelde. Zodra het dansen stopte, deden mijn voeten pijn, hoorde ik dat mijn bewegingen slordig waren en geloofde ik niet in God.

Ook nu, ondanks de onwennige omgeving, wist ik wat ik moest doen zodra het dansen begon.

Als ik danste, kon ik mezelf lostrekken van wat er de rest van de dag gebeurde. Mijn dagen bestonden op dat moment uit Noah. Ik stond op, dacht aan Noah, verzon redenen om contact met hem op te nemen maar deed dat vervolgens niet. In plaats daarvan belde ik met mijn moeder, werd verdrietig als ik in de spiegel keek en had het raam in mijn appartement voor de zekerheid met tape dichtgeplakt zodat ik er niet uit kon springen. Elke keer als ik eraan dacht de tape te verwijderen, dan strafte ik mezelf door zo min mogelijk te eten en haastte ik me naar de repetities.

Het dansen was de plek waar ik kon ontsnappen aan mezelf. Waar ik wist hoe ik moest bewegen, waar ik mijn arm moest buigen, hoe ik mijn voeten moest draaien tijdens een sprong. Dansen kon ik. Dat was misschien wel het enige in het leven wat ik zeker wist. Als ik danste was ik zelfs van Olivia niet onder de indruk. Zij gaf ons opdrachten, choreografeerde ons, probeerde sprongen met ons uit. Zij daagde ons uit op het niveau te bewegen waar zij ooit